

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2023/2175

z dnia 7 lipca 2023 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych bardziej szczegółowo określających wymóg zatrzymania ryzyka dla jednostek inicjujących, jednostek sponsorujących, pierwotnych kredytodawców oraz jednostek obsługujących

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2402 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia ogólnych ram dla sekurytyzacji oraz utworzenia szczególnych ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji, a także zmieniające dyrektywy 2009/65/WE, 2009/138/WE i 2011/61/UE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6 ust. 7 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zapewnienia, aby inwestorzy i organy nadzoru rozumieli, w jaki sposób syntetyczna lub warunkowa forma zatrzymania jest równoważna z jednym z wariantów zatrzymania określonych w art. 6 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/2402, fakt stosowania takiej formy zatrzymania i jej szczegóły należy ujawnić w ostatecznym dokumencie ofertowym, prospekcie emisyjnym, streszczeniu transakcji lub przeglądzie głównych cech sekurytyzacji.
- (2) W art. 6 ust. 3 lit. a)–e) rozporządzenia (UE) 2017/2402 określono różne sposoby spełnienia wymogu zatrzymania ryzyka określonego w art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia. W celu zharmonizowania stosowania wymogu zatrzymania ryzyka i osiągnięcia równoważnego zatrzymania istotnego udziału gospodarczego netto w sekurytyzacji konieczne jest doprecyzowanie tych sposobów spełnienia wspomnianego wymogu, w tym w drodze syntetycznej lub warunkowej formy zatrzymania. W programie emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami (program ABCP) instrument wsparcia płynności, który pokrywa 100 % ryzyka kredytowego każdej z sekurytyzowanych ekspozycji lub który stanowi pozycję pierwszej straty w odniesieniu do sekurytyzacji, jest równoważny z zatrzymaniem udziału gospodarczego netto w danej sekurytyzacji. W związku z tym takie programy ABCP należy uznać za spełniające wymóg zatrzymania ryzyka zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. a) i d) rozporządzenia (UE) 2017/2402.
- (3) Syntetyczna marża nadwyżkowa została zdefiniowana w art. 2 pkt 29 rozporządzenia (UE) 2017/2402 jako kwota wyznaczona w umowie przez jednostkę inicjującą w celu absorpcji strat. W związku z tym syntetyczna marża nadwyżkowa prowadzi do powstania wartości ekspozycji, którą należy uwzględnić przy pomiarze istotnego udziału gospodarczego netto w momencie inicjowania. Syntetyczną marżę nadwyżkową należy zatem uznać za możliwą formę spełnienia przez jednostkę inicjującą sekurytyzację syntetyczną wymogu zatrzymania ryzyka, w przypadku gdy ta syntetyczna marża nadwyżkowa spełnia warunki określone w art. 6 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/2402 i gdy podlega ona wymogowi kapitałowemu zgodnie z mającą zastosowanie regulacją ostrożnościową.
- (4) Syntetyczne marże nadwyżkowe można wyznaczyć na dwa różne sposoby. Jednym ze sposobów jest zapewnienie wsparcia jakości kredytowej w odniesieniu do transzy uprzywilejowanej lub transzy typu mezzanine. Drugi sposób polega na zapewnieniu wsparcia jakości kredytowej w odniesieniu do wszystkich transz, w tym transzy pierwszej straty. Jeżeli syntetyczna marża nadwyżkowa zapewnia wsparcie jakości kredytowej wyłącznie w odniesieniu do transzy uprzywilejowanej lub transzy typu mezzanine, nie może być traktowana jako transza pierwszej straty. Podmiot zatrzymujący powinien zatem zatrzymać co najmniej minimalną kwotę we wszystkich transzach, aby spełnić wymogi określone w art. 6 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/2402. W przypadku gdy syntetyczna marża nadwyżkowa zapewnia wsparcie jakości kredytowej w odniesieniu do wszystkich transz, powinna być ona równoważna z transzą pierwszej straty sekurytyzacji syntetycznej i tym samym należy ją uznać za zgodną z art. 6 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (UE) 2017/2402.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 35.

- (5) Konieczne jest określenie udziału gospodarczego, jaki ma być zatrzymany, w przypadku gdy ekspozycje bazowe sekurytyzacji obejmują wykorzystane i niewykorzystane kwoty instrumentów kredytowych. Ponieważ ryzyko kredytowe określa się na podstawie wykorzystanych kwot, pomiaru udziału gospodarczego netto należy dokonywać z uwzględnieniem wyłącznie tych kwot.
- (6) W celu zapewnienia stałego spełniania wymogu zatrzymania, w przypadku gdy udział gospodarczy netto jest zatrzymany przez skonsolidowaną grupę, a podmiot zatrzymujący należący do tej grupy nie jest już objęty zakresem nadzoru na zasadzie skonsolidowanej, konieczne jest określenie, że co najmniej jeden z pozostałych podmiotów objętych zakresem nadzoru na zasadzie skonsolidowanej powinien przejąć ekspozycję z tytułu sekurytyzacji.
- (7) W art. 6 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) 2017/2402 ustanowiono zakaz sprzedaży lub zabezpieczenia zatrzymanego udziału gospodarczego, ponieważ takie działanie spowodowałoby usunięcie ekspozycji podmiotu zatrzymującego na ryzyko kredytowe wynikające z zatrzymanych pozycji lub ekspozycji sekurytyzacyjnych. W związku z tym zabezpieczenie powinno być dozwolone wyłącznie wówczas, gdy zabezpiecza podmiot zatrzymujący przed ryzykiem innym niż ryzyko kredytowe wynikające z zatrzymanych pozycji lub ekspozycji sekurytyzacyjnych. Zabezpieczenie powinno być jednak dozwolone również w przypadku, gdy jest dokonywane przed sekurytyzacją jako uzasadniony i ostrożnościowy element procesu udzielania kredytu lub zarządzania ryzykiem i nie powoduje zróżnicowania – na korzyść podmiotu zatrzymującego – ryzyka kredytowego wynikającego z zatrzymanych pozycji lub ekspozycji sekurytyzacyjnych względem ryzyka kredytowego wynikającego z pozycji lub ekspozycji sekurytyzacyjnych przeniesionych na inwestorów. Ponadto w przypadku sekurytyzacji, w ramach której podmiot zatrzymujący zobowiązuje się zatrzymać więcej niż minimalny istotny udział gospodarczy netto wynoszący 5 %, nie należy zakazywać zabezpieczania zatrzymanego udziału przekraczającego ten odsetek, pod warunkiem że takie okoliczności zostaną ujawnione w ostatecznym dokumencie ofertowym, prospekcie emisyjnym, streszczeniu transakcji lub przeglądzie głównych cech sekurytyzacji.
- (8) W celu zagwarantowania stałego zatrzymania istotnego udziału gospodarczego netto podmioty zatrzymujące powinny zapewnić, aby w strukturze sekurytyzacji nie było żadnego wbudowanego mechanizmu, który spowodowałby, że zatrzymany istotny udział gospodarczy netto zmierzony w momencie inicjowania zmniejszyłby się szybciej niż przeniesiony udział. Z tego samego powodu zatrzymanego istotnego udziału gospodarczego netto nie należy traktować priorytetowo pod względem przepływów pieniężnych w celu preferencyjnego skorzystania ze spłaty lub amortyzacji w sposób, który spowodowałby obniżenie tego zatrzymanego istotnego udziału gospodarczego netto poniżej 5 % ciągłej wartości nominalnej transz sprzedanych lub przeniesionych na rzecz inwestorów lub sekurytyzowanych ekspozycji bądź poniżej 5 % wartości netto w przypadku ekspozycji nieobsługiwanych w ramach tradycyjnych sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych. Ponadto wsparcie jakości kredytowej zapewniane inwestorowi przyjmującemu ekspozycję z tytułu pozycji sekurytyzacyjnej nie powinno zmniejszać się nieproporcjonalnie do stopy spłaty ekspozycji bazowych. Wymóg ten nie powinien uniemożliwiać podmiotowi zatrzymującemu otrzymania wynagrodzenia na zasadzie pierwszeństwa za usługi świadczone na rzecz jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, pod warunkiem że kwota wynagrodzenia jest ustalana na zasadach rynkowych, a struktura takiego wynagrodzenia nie narusza wymogu zatrzymania.
- (9) W przypadku gdy interesy dłużnika głównego są w pełni zbieżne z interesami inwestora, w tym w sytuacji, w której sekurytyzacja obejmuje wyłącznie obligacje zabezpieczone emisji własnej lub inne instrumenty dłużne emisji własnej, podmiot, który poddaje te instrumenty sekurytyzacji, nie powinien być zobowiązany do podejmowania żadnych dalszych działań w celu spełnienia wymogu zatrzymania ryzyka.
- (10) Art. 8 rozporządzenia (UE) 2017/2402 przewiduje pewne wyjątki od zakazu resekurytyzacji. Ponieważ wymóg zatrzymania ma zastosowanie do dwóch poziomów transakcji objętych resekurytyzacją, konieczne jest określenie sposobu, w jaki transakcje te mają spełniać wymóg zatrzymania. Co do zasady pierwsze sekurytyzacje ekspozycji i drugi poziom transakcji obejmujący „przepakowanie” należy traktować jako osobne do celów spełnienia wymogu zatrzymania ryzyka. Należy zatem ustanowić obowiązek zatrzymania istotnego udziału gospodarczego netto na każdym z tych poziomów. To samo powinno mieć zastosowanie do transakcji związanych z więcej niż jedną sekurytyzacją bazową, takich jak programy ABCP inne niż te, o których mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2017/2402. Możliwe jest jednak, że jednostka inicjująca sekurytyzację działająca jako podmiot zatrzymujący poddaje sekurytyzacji pozycje, które zatrzymała w ilości przekraczającej minimalny wymóg zatrzymania na pierwszym poziomie sekurytyzacji. W takim przypadku od jednostki inicjującej nie należy wymagać zatrzymania dodatkowego udziału na poziomie resekurytyzacji, pod warunkiem że do puli bazowej resekurytyzacji nie zostaną dodane żadne inne ekspozycje ani pozycje. W takich przypadkach resekurytyzację należy uznać jedynie za drugą część tej samej transakcji, która nie zmienia w istotny sposób ekonomicznej podstawy sekurytyzacji. Pierwotne zatrzymanie na poziomie sekurytyzacji powinno zatem wystarczyć do osiągnięcia celu wymogu zatrzymania ryzyka. Ponadto samego ponownego podziału przez jednostkę inicjującą sekurytyzację pozycji sekurytyzacyjnej na równoległe transze nie należy uznawać za resekurytyzację do celów wymogu zatrzymania.

- (11) Wymogi dotyczące wyboru aktywów określone w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 stanowią integralną część ram zatrzymania ryzyka. Gdyby jednostki inicjujące mogły w wybiórczy sposób wybierać aktywa do sekurytyzacji portfeli o gorszej jakości kredytowej, w szczególności bez wiedzy inwestorów lub potencjalnych inwestorów, cel zatrzymania ryzyka, jakim jest zapewnienie zbieżności interesów jednostek inicjujących i inwestorów, oraz skuteczność tego mechanizmu zostałyby poważnie naruszone. W takim scenariuszu jednostka inicjująca wykorzystaby sekurytyzację do pozbycia się ryzykownych aktywów, natomiast inwestorzy zostaliby wprowadzeni w błąd, sądząc, że zatrzymanie przez jednostkę inicjującą części ryzyka jest dowodem na odpowiednią zbieżność interesów. Aby uniknąć takiego scenariusza oraz zapewnić pewność prawa, konieczne jest ustanowienie kryteriów, do których jednostki inicjujące mogą się odwołać, aby zapewnić zgodność z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402. Ponadto należy również zapewnić kryteria określania „porównywalnych aktywów”. Sekurytyzacje, w przypadku których porównanie, o którym mowa w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402, jest niemożliwe, ponieważ wszystkie porównywalne aktywa zostały przeniesione do jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, należy uznać za spełniające wymogi określone w tym ustępie, pod warunkiem że fakt, iż takie porównanie nie jest możliwe, zostanie ujawniony w ostatecznym dokumencie ofertowym, prospekcie emisyjnym, streszczeniu transakcji lub przeglądzie głównych cech sekurytyzacji.
- (12) Jeżeli w stosunku do podmiotu zatrzymującego wszczęto postępowanie upadłościowe lub jeżeli podmiot zatrzymujący nie jest w stanie dalej działać jako podmiot zatrzymujący z przyczyn niezależnych od niego lub od jego wspólników lub udziałowców, powinna istnieć możliwość zatrzymania pozostałego zatrzymanego istotnego udziału gospodarczego netto przez inny podmiot prawny spełniający wymogi przewidziane w art. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2402, tak aby nadal występowała zbieżność interesów.
- (13) Zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia (UE) 2017/2402 wyłącznie jednostki obsługujące, które mogą wykazać, że posiadają wiedzę fachową w zakresie obsługi ekspozycji o charakterze podobnym do sekurytyzowanych ekspozycji, mogą działać jako podmioty zatrzymujące w ramach tradycyjnej sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych. Należy zatem ustanowić kryteria, które powinny spełniać jednostki obsługujące, aby móc wykazać, że posiadają wymaganą wiedzę fachową w zakresie obsługi ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją.
- (14) Rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 625/2014 ⁽²⁾ uzupełniono przepisy dotyczące zatrzymania ryzyka określone w art. 405 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽³⁾ dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych. Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2401 ⁽⁴⁾ zmieniono rozporządzenie (UE) nr 575/2013, uchylając część piątą, a tym samym art. 405, tego rozporządzenia. Wymogi dotyczące zatrzymania ryzyka, które były określone w art. 405 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, są obecnie określone w art. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2402. Należy zatem uchylić rozporządzenie delegowane (UE) nr 625/2014, bez uszczerbku dla art. 43 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2402.
- (15) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt regulacyjnych standardów technicznych, który Europejski Urząd Nadzoru Bankowego opracował w ścisłej współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych oraz Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych i przedłożył Komisji.
- (16) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych powiązanych kosztów i korzyści oraz zasięgnął opinii Bankowej Grupy Interesariuszy powołanej na podstawie art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽⁵⁾,

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 625/2014 z dnia 13 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w drodze regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi dla instytucji inwestujących, instytucji sponsorujących, pierwotnych kredytodawców oraz instytucji inicjujących w odniesieniu do ekspozycji z tytułu przeniesionego ryzyka kredytowego (Dz.U. L 174 z 13.6.2014, s. 16).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2401 z dnia 12 grudnia 2017 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „syntetyczna forma zatrzymania” oznacza zatrzymanie istotnego udziału gospodarczego netto poprzez wykorzystywanie instrumentów pochodnych;
- b) „warunkowa forma zatrzymania” oznacza zatrzymanie istotnego udziału gospodarczego netto poprzez wykorzystywanie wsparcia jakości kredytowej, które zapewnia natychmiastowe egzekwowanie wymogu zatrzymania, w tym w drodze gwarancji, akredytyw lub podobnych form wsparcia jakości kredytowej.

Artykuł 2

Podmioty zatrzymujące istotny udział gospodarczy netto

1. Wymóg określony w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) 2017/2402, zgodnie z którym zatrzymanego istotnego udziału gospodarczego netto nie dzieli się między poszczególne rodzaje podmiotów zatrzymujących, musi spełniać każdy z następujących podmiotów:

- a) jednostka inicjująca lub jednostki inicjujące;
- b) jednostka sponsorująca lub jednostki sponsorujące;
- c) pierwotny kredytodawca lub pierwotni kredytodawcy;
- d) jednostka obsługująca lub jednostki obsługujące w ramach tradycyjnej sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych, pod warunkiem że spełniają one wymóg dotyczący wiedzy fachowej określony w art. 19 niniejszego rozporządzenia.

2. W przypadku gdy do spełnienia wymogu zatrzymania kwalifikuje się więcej niż jedna jednostka inicjująca, każda z nich spełnia ten wymóg proporcjonalnie do sekurytyzowanych ekspozycji, w odniesieniu do których jest jednostką inicjującą.

3. W przypadku gdy do spełnienia wymogu zatrzymania kwalifikuje się więcej niż jeden pierwotny kredytodawca, każdy z nich spełnia ten wymóg proporcjonalnie do sekurytyzowanych ekspozycji, w odniesieniu do których jest pierwotnym kredytodawcą.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 i 3 wymóg zatrzymania może być w całości spełniony przez jedną jednostkę inicjującą lub jednego pierwotnego kredytodawcę, pod warunkiem że spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca ustanowili i prowadzą program emisji papierów dłużnych przedsiębiorstw zabezpieczonych aktywami (program ABCP) lub inną sekurytyzację;
- b) jednostka inicjująca lub pierwotny kredytodawca ustanowili program ABCP lub inną sekurytyzację i wnieśli ponad 50 % wszystkich sekurytyzowanych ekspozycji mierzonych według wartości nominalnej w momencie inicjowania.

5. W przypadku gdy do spełnienia wymogu zatrzymania kwalifikuje się więcej niż jedna jednostka sponsorująca, wymóg zatrzymania musi spełniać:

- a) jednostka sponsorująca, której udział gospodarczy jest najbardziej zbieżny z interesami inwestorów, jak zgodnie ustaliły wszystkie zaangażowane jednostki sponsorujące na podstawie obiektywnych kryteriów, w tym wszystkich poniższych elementów:
  - (i) struktury opłaty transakcyjnej;
  - (ii) zaangażowania jednostki sponsorującej w ustanowienie i prowadzenie programu ABCP lub innej sekurytyzacji; oraz
  - (iii) ekspozycji sekurytyzacji na ryzyko kredytowe; albo
- b) każda jednostka sponsorująca proporcjonalnie do całkowitej liczby jednostek sponsorujących.

6. W przypadku gdy do spełnienia wymogu zatrzymania kwalifikuje się więcej niż jedna jednostka obsługująca, wymóg zatrzymania musi spełniać:

- a) jednostka obsługująca o przeważającym udziale gospodarczym, która tym samym ma największy interes w pomyślnej restrukturyzacji ekspozycji w ramach tradycyjnej sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych, jak zgodnie ustaliły wszystkie zaangażowane jednostki obsługujące na podstawie obiektywnych kryteriów, w tym struktury opłaty transakcyjnej i dostępnych zasobów jednostki obsługującej oraz jej wiedzy fachowej w zakresie zarządzania procesem restrukturyzacji ekspozycji; albo
- b) każda jednostka obsługująca proporcjonalnie w stosunku do zarządzanych przez nią ekspozycji sekurytyzowanych, które oblicza się jako sumę wartości netto ekspozycji sekurytyzowanych kwalifikujących się jako ekspozycje nieobsługiwane oraz wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji obsługiwanych.

7. Podmiotu nie uznaje się za ustanowiony lub działający wyłącznie w celu sekurytyzowania ekspozycji, o czym jest mowa w art. 6 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) 2017/2402, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:

- a) podmiot ten dysponuje strategią i zdolnością do wypełnienia zobowiązań płatniczych zgodnych z szerszym modelem biznesowym, który zakłada istotne wsparcie, którego źródłem są kapitał, aktywa, opłaty lub dochód z innych źródeł, dzięki czemu podmiot ten nie jest zależny od sekurytyzacji ekspozycji, od udziałów zatrzymanych lub planowanych do zatrzymania zgodnie z art. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2402, lub od dochodów z takich ekspozycji i udziałów jako swojego jedyne lub przeważającego źródła przychodów;
- b) członkowie organu zarządzającego mają niezbędne doświadczenie, aby umożliwić podmiotowi realizację ustanowionej strategii biznesowej, jak również odpowiednie uzgodnienia dotyczące ładu korporacyjnego.

Artykuł 3

Spełnienie wymogu zatrzymania w drodze syntetycznej lub warunkowej formy zatrzymania

1. Spełnienie wymogu zatrzymania w sposób równoważny z jednym z wariantów określonych w art. 6 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/2402 w drodze syntetycznej lub warunkowej formy zatrzymania musi być zgodne z wszystkimi następującymi warunkami:

- a) zatrzymana kwota jest co najmniej równa kwocie wymaganej w ramach wariantu, któremu odpowiada syntetyczna lub warunkowa forma zatrzymania;
- b) podmiot zatrzymujący wyraźnie ujawnił w ostatecznym dokumencie ofertowym, prospekcie emisyjnym, streszczeniu transakcji lub przeglądzie głównych cech sekurytyzacji, że będzie stale zatrzymywał istotny udział gospodarczy netto w sekurytyzacji w drodze syntetycznej lub warunkowej formy zatrzymania.

Do celów lit. b) podmiot zatrzymujący ujawnia w ostatecznym dokumencie ofertowym, prospekcie emisyjnym, streszczeniu transakcji lub przeglądzie głównych cech sekurytyzacji wszystkie szczegółowe informacje na temat mającej zastosowanie syntetycznej lub warunkowej formy zatrzymania, w tym metodę zastosowaną do określenia zatrzymanego istotnego udziału netto oraz wyjaśnienie, z którym z wariantów określonych w art. 6 ust. 3 lit. a)–e) rozporządzenia (UE) 2017/2402 zatrzymanie jest równoważne.

2. W przypadku gdy podmiot inny niż instytucja zdefiniowana w art. 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz inny niż zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji zdefiniowane w art. 13, odpowiednio, pkt 1 i 4 dyrektywy 2009/138/WE zatrzymuje udział gospodarczy w drodze syntetycznej lub warunkowej formy zatrzymania, ten zatrzymany udział musi być w całości zabezpieczony środkami pieniężnymi i utrzymywany zgodnie z mechanizmami, o których mowa w art. 16 ust. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE ⁽⁶⁾.

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

Artykuł 4

Zatrzymanie równoważne z zatrzymaniem nie mniej niż 5 % wartości nominalnej każdej z transz sprzedanych lub przeniesionych na rzecz inwestorów

Zatrzymanie, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/2402 (zatrzymanie wertykalne), realizuje się za pomocą jednej z następujących metod:

- a) zatrzymanie nie mniej niż 5 % wartości nominalnej każdej z transz sprzedanych lub przeniesionych na rzecz inwestorów;
- b) zatrzymanie ekspozycji, która naraża jej posiadacza na ryzyko kredytowe z tytułu każdej wyemitowanej transzy transakcji sekurytyzacyjnej na zasadzie proporcjonalności w wysokości nie mniejszej niż 5 % całkowitej wartości nominalnej każdej z wyemitowanych transz;
- c) zatrzymanie nie mniej niż 5 % wartości nominalnej każdej z sekurytyzowanych ekspozycji, pod warunkiem że zatrzymane ryzyko kredytowe ma stopień uprzywilejowania nie wyższy niż stopień uprzywilejowania ryzyka kredytowego sekurytyzowanego z tytułu tych samych ekspozycji;
- d) dostarczenie w kontekście programu ABCP instrumentu wsparcia płynności, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:
  - (i) instrument wsparcia płynności pokrywa 100 % udziału w ryzyku kredytowym wynikającym z ekspozycji sekurytyzowanych w ramach transakcji sekurytyzacyjnej, która jest finansowana z programu ABCP;
  - (ii) instrument wsparcia płynności pokrywa ryzyko kredytowe tak długo, jak długo podmiot zatrzymujący musi zatrzymywać istotny udział gospodarczy netto;
  - (iii) instrument wsparcia płynności dostarcza jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca w ramach transakcji sekurytyzacyjnej;
  - (iv) inwestorom udzielono dostępu – w ramach początkowego ujawnienia informacji – do informacji umożliwiających zweryfikowanie spełniania przepisów pkt (i), (ii) i (iii).

Artykuł 5

Zatrzymanie udziału jednostki inicjującej w sekurytyzacji odnawialnej lub sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych

Zatrzymanie udziału jednostki inicjującej w wysokości nie mniejszej niż 5 % wartości nominalnej każdej z sekurytyzowanych ekspozycji, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/2402, uznaje się za zrealizowane wyłącznie wówczas, gdy zatrzymane ryzyko kredytowe z tytułu takich ekspozycji ma stopień uprzywilejowania nie wyższy niż stopień uprzywilejowania ryzyka kredytowego sekurytyzowanego z tytułu tych samych ekspozycji.

Artykuł 6

Zatrzymanie losowo wybranych ekspozycji stanowiących równowartość nie mniej niż 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji

1. Pula co najmniej 100 potencjalnie sekurytyzowanych ekspozycji, z których mają zostać losowo wybrane zatrzymane ekspozycje niesekurytyzowane i sekurytyzowane, o czym jest mowa w art. 6 ust. 3 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/2402, musi być wystarczająco różnorodna, aby uniknąć nadmiernej koncentracji zatrzymanego udziału.

2. Wybierając ekspozycje, o których mowa w ust. 1, podmioty zatrzymujące biorą pod uwagę czynniki ilościowe i jakościowe odpowiednie dla danego rodzaju sekurytyzowanych ekspozycji w celu zapewnienia, aby rozróżnienie między zatrzymanymi ekspozycjami niesekurytyzowanymi i sekurytyzowanymi było losowe. W tym celu oraz w stosownych przypadkach przy wyborze ekspozycji podmioty zatrzymujące uwzględniają następujące czynniki:

- a) czas inicjowania kredytu (rok emisji);

- b) rodzaj sekurytyzowanych ekspozycji;
- c) położenie geograficzne;
- d) datę inicjowania;
- e) termin zapadalności;
- f) współczynnik pokrycia należności zabezpieczeniem;
- g) rodzaj zabezpieczenia;
- h) sektor przemysłu;
- i) saldo niespłaconych kredytów;
- j) wszelkie inne czynniki, które podmiot zatrzymujący uzna za istotne.

3. Podmiot zatrzymujący nie wybiera różnych pojedynczych ekspozycji w momentach rozłożonych w czasie, z wyjątkiem sytuacji, w których może to być niezbędne do spełnienia wymogu zatrzymania w stosunku do sekurytyzacji, w której sekurytyzowane ekspozycje ulegają wahaniom w czasie z powodu dodawania nowych ekspozycji do sekurytyzacji albo z powodu zmian poziomu indywidualnych sekurytyzowanych ekspozycji.

4. W przypadku gdy podmiot zatrzymujący jest jednostką obsługującą sekurytyzację, wybór dokonany zgodnie z niniejszym artykułem nie może prowadzić do pogorszenia standardów obsługi stosowanych przez podmiot zatrzymujący wobec przeniesionych ekspozycji w porównaniu z zachowanymi ekspozycjami.

Artykuł 7

Zatrzymanie transzy pierwszej straty

1. Zatrzymanie transzy pierwszej straty, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (UE) 2017/2402, realizuje się za pomocą dowolnej z następujących metod:

- a) posiadanie pozycji bilansowych lub pozabilansowych;
- b) posiadanie ekspozycji poprzez zapewnienie warunkowej formy zatrzymania lub instrumentu wsparcia płynności w kontekście programu ABCP, która to ekspozycja spełnia wszystkie następujące kryteria:
  - (i) ekspozycja pokrywa co najmniej 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji;
  - (ii) ekspozycja stanowi pozycję pierwszej straty w odniesieniu do danej sekurytyzacji;
  - (iii) ekspozycja pokrywa ryzyko kredytowe przez cały czas trwania zobowiązania do zatrzymania;
  - (iv) ekspozycję zapewnia podmiot zatrzymujący;
  - (v) inwestorom udzielono dostępu – w ramach początkowego ujawnienia informacji – do wszystkich informacji niezbędnych do zweryfikowania spełniania przepisów pkt (i)–(iv);
- c) nadzabezpieczenie zdefiniowane w art. 242 pkt 9 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, jeżeli takie nadzabezpieczenie funkcjonuje jako pozycja „pierwszej straty” w wysokości nie mniejszej niż 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji.

2. W przypadku gdy transza pierwszej straty przewyższa 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, podmiot zatrzymujący może zdecydować się na zatrzymanie jedynie proporcjonalnej części takiej transzy pierwszej straty, pod warunkiem że część ta jest równoważna co najmniej 5 % wartości nominalnej ekspozycji sekurytyzowanych.

Artykuł 8

Zatrzymanie ekspozycji pierwszej straty wynoszącej nie mniej niż 5 % każdej sekurytyzowanej ekspozycji

1. Zatrzymanie ekspozycji pierwszej straty na poziomie każdej sekurytyzowanej ekspozycji, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. e) rozporządzenia (UE) 2017/2402, uznaje się za zrealizowane wyłącznie wówczas, gdy zatrzymane ryzyko kredytowe ma stopień uprzywilejowania niższy niż stopień uprzywilejowania ryzyka kredytowego sekurytyzowanego z tytułu tych samych ekspozycji.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 zatrzymanie ekspozycji pierwszej straty na poziomie każdej sekurytyzowanej ekspozycji, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. e) rozporządzenia (UE) 2017/2402, może zostać zrealizowane również poprzez sprzedaż przez jednostkę inicjującą lub pierwotnego kredytodawcę ekspozycji bazowych według zdyskontowanej wartości, jeżeli spełniony jest każdy z następujących warunków:

- a) kwota dyskonta wynosi nie mniej niż 5 % wartości nominalnej każdej ekspozycji;
- b) zdyskontowana kwota sprzedaży podlega zwrotowi na rzecz jednostki inicjującej lub pierwotnego kredytodawcy wyłącznie wówczas, gdy ta zdyskontowana kwota sprzedaży nie jest absorbowana przez straty związane z ryzykiem kredytowym powiązanych z sekurytyzowanymi ekspozycjami.

Artykuł 9

Stosowanie wariantów zatrzymania wobec tradycyjnych sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych

1. W przypadku sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych, o których mowa w art. 6 ust. 3a rozporządzenia (UE) 2017/2402, do celów stosowania art. 4 lit. a) oraz art. 5–8 niniejszego rozporządzenia do ekspozycji nieobsługiwanych stanowiących część puli ekspozycji bazowych sekurytyzacji każde odniesienie do wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji interpretuje się jako odniesienie do wartości netto ekspozycji nieobsługiwanych.

2. Do celów art. 6 niniejszego rozporządzenia wartość netto zatrzymanych ekspozycji nieobsługiwanych oblicza się z wykorzystaniem tej samej kwoty niepodlegającego odliczeniu dyskonta cenowego przy zakupie, która miałaby zastosowanie, gdyby zatrzymane ekspozycje nieobsługiwane poddano sekurytyzacji.

3. Do celów art. 4 lit. a), art. 5 i art. 8 niniejszego rozporządzenia wartość netto zatrzymanej części ekspozycji nieobsługiwanych oblicza się z wykorzystaniem tego samego odsetka niepodlegającego odliczeniu dyskonta cenowego przy zakupie, który ma zastosowanie do części, która nie jest zatrzymana.

4. Jeżeli niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie, o którym mowa w art. 6 ust. 3a akapit drugi rozporządzenia (UE) 2017/2402, zostało uzgodnione na poziomie puli bazowych ekspozycji nieobsługiwanych lub na poziomie podpuli, wartość netto indywidualnych sekurytyzowanych ekspozycji nieobsługiwanych wchodzących w skład, stosownie do przypadku, puli lub podpuli, oblicza się poprzez zastosowanie odnośnej części niepodlegającego odliczeniu dyskonta cenowego przy zakupie do każdej z sekurytyzowanych ekspozycji nieobsługiwanych, proporcjonalnie do ich wartości nominalnej lub, w stosownych przypadkach, ich nierozliczonej wartości w momencie inicjowania.

5. Jeżeli niepodlegające odliczeniu dyskonto cenowe przy zakupie obejmuje różnicę między kwotą nominalną jednej transzy lub kilku transz sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych zawartych w umowie przez jednostkę inicjującą na potrzeby późniejszej sprzedaży a ceną, po której transza ta lub transze te są po raz pierwszy sprzedawane niepowiązanym stronom trzecim, o której to różnicy jest mowa w art. 6 ust. 3a akapit drugi rozporządzenia (UE) 2017/2402, różnicę tę uwzględnia się przy obliczaniu wartości netto indywidualnych sekurytyzowanych ekspozycji nieobsługiwanych poprzez zastosowanie odnośnej części tej różnicy do każdej z sekurytyzowanych ekspozycji nieobsługiwanych, proporcjonalnie do ich wartości nominalnej.

Artykuł 10

Pomiar poziomu zatrzymania

1. Dokonując pomiaru poziomu zatrzymania udziału gospodarczego netto, stosuje się następujące kryteria:

- a) momentem inicjowania jest moment, w którym ekspozycje poddano sekurytyzacji po raz pierwszy, i jest nim jeden z poniższych terminów:
  - (i) data emisji papierów wartościowych;
  - (ii) data zawarcia umowy dotyczącej ochrony kredytowej;
  - (iii) data umowy w sprawie podlegającego odliczeniu dyskonta cenowego przy zakupie;

- b) jeżeli obliczanie poziomu zatrzymania opiera się na wartościach nominalnych, ceny nabycia aktywów nie uwzględnia się do celów tego obliczenia;
  - c) ściągniętych opłat za kredyt oraz innych przychodów z tytułu opłat związanych z sekurytyzowanymi ekspozycjami w ramach sekurytyzacji tradycyjnej po odliczeniu kosztów i wydatków (tradycyjna marża nadwyżkowa) nie bierze się pod uwagę przy dokonywaniu pomiaru udziału gospodarczego netto podmiotu zatrzymującego;
  - d) w przypadku gdy jednostka inicjująca działa jako podmiot zatrzymujący w ramach sekurytyzacji i stosuje wariant zatrzymania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (UE) 2017/2402, oraz gdy wartość ekspozycji syntetycznej marży nadwyżkowej, która zapewnia wsparcie jakości kredytowej w odniesieniu do wszystkich transz sekurytyzacji syntetycznej i służy jako ochrona pierwszej straty, podlega wymogom kapitałowym zgodnie z regulacją ostrożnościową mającą zastosowanie do jednostki inicjującej, jednostka inicjująca może uwzględnić wartość ekspozycji z tytułu syntetycznej marży nadwyżkowej przy obliczaniu istotnego udziału gospodarczego netto zgodnie z art. 7 niniejszego rozporządzenia, traktując wartość ekspozycji syntetycznej marży nadwyżkowej jako zatrzymanie transzy pierwszej straty, obok wszelkich faktycznie zatrzymanych kwot transzy pierwszej straty;
  - e) wariantu zatrzymania i metody stosowanej do obliczania udziału gospodarczego netto nie zmienia się w czasie trwania sekurytyzacji, chyba że wyjątkowe okoliczności wymagają wprowadzenia zmiany i zmiana ta nie jest wykorzystywana jako środek mający na celu obniżenie kwoty zatrzymywanego udziału.
2. Podmiot zatrzymujący nie ma obowiązku ciągłego uzupełniania lub korygowania swojego zatrzymanego udziału do poziomu co najmniej 5 %, w przypadku gdy z tytułu jego zatrzymanych ekspozycji zrealizowano straty lub gdy straty przypisano do jego zatrzymanych pozycji.

Artykuł 11

Pomiar istotnego udziału gospodarczego netto, jaki ma być zatrzymany z tytułu ekspozycji w formie wykorzystanych i niewykorzystanych kwot instrumentów kredytowych

Obliczenia udziału gospodarczego netto, jaki ma być zatrzymany z tytułu instrumentów kredytowych, w tym kart kredytowych, opiera się jedynie na kwotach już wykorzystanych, zrealizowanych lub otrzymanych i dostosowuje się zgodnie ze zmianami wspomnianych kwot.

Artykuł 12

Zakaz zabezpieczania lub sprzedaży zatrzymanego udziału

1. Określony w art. 6 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) 2017/2402 obowiązek stałego zatrzymywania istotnego udziału gospodarczego netto w sekurytyzacji uznaje się za wypełniony wyłącznie wówczas, gdy przy uwzględnieniu ekonomicznego charakteru transakcji spełnione są oba następujące warunki:
- a) zatrzymany istotny udział gospodarczy netto nie podlega żadnemu ograniczeniu ryzyka kredytowego ani zabezpieczeniu zatrzymanych pozycji sekurytyzacyjnych lub zatrzymanych ekspozycji;
  - b) podmiot zatrzymujący nie sprzedaje, nie przenosi ani w inny sposób nie zrzeka się całości lub części praw, korzyści lub obowiązków wynikających z zatrzymanego udziału gospodarczego netto.

Na zasadzie odstępstwa od lit. a) podmiot zatrzymujący może zabezpieczyć udział gospodarczy netto, jeżeli zabezpieczenie to nie jest zabezpieczeniem przed ryzykiem kredytowym wynikającym z zatrzymanych pozycji sekurytyzacyjnych lub zatrzymanych ekspozycji.

2. Podmiot zatrzymujący może wykorzystywać zatrzymane ekspozycje lub pozycje sekurytyzacyjne jako zabezpieczenie do celów finansowania zabezpieczonego, co obejmuje w stosownych przypadkach mechanizmy finansowania, które przewidują sprzedaż, przeniesienie lub inny sposób zrzeczenia się całości lub części praw, korzyści lub obowiązków wynikających z zatrzymanego udziału gospodarczego netto, o ile takie wykorzystywanie jako zabezpieczenie nie powoduje przeniesienia ekspozycji na ryzyko kredytowe wynikające z tych zatrzymanych ekspozycji lub pozycji sekurytyzacyjnych na stronę trzecią.

3. Ust. 1 lit. b) nie ma zastosowania w żadnym z następujących przypadków:
  - a) w przypadku niewypłacalności podmiotu zatrzymującego;
  - b) jeżeli podmiot zatrzymujący, z przyczyn prawnych niezależnych od niego i od jego współników lub udziałowców, nie jest w stanie dalej działać jako podmiot zatrzymujący;
  - c) w sytuacji zatrzymania na zasadzie skonsolidowanej, o którym mowa w art. 14.

Artykuł 13

Transakcje, do których wymóg zatrzymania nie ma zastosowania, o których mowa w art. 6 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2402

Transakcje, do których wymóg zatrzymania nie ma zastosowania, o których mowa w art. 6 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2402, obejmują pozycje sekurytyzacyjne w korelacyjnym portfelu handlowym, która są instrumentami referencyjnymi, o których mowa w art. 338 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, albo kwalifikują się do włączenia do korelacyjnego portfela handlowego.

Artykuł 14

Zatrzymanie na zasadzie skonsolidowanej

W przypadku gdy podmiot zatrzymujący przestanie być objęty zakresem nadzoru na zasadzie skonsolidowanej, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej zdefiniowane w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (⁷), instytucje dominujące lub finansowe spółki holdingowe z siedzibą w Unii, które spełniają wymogi określone w art. 6 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/2402 na podstawie swojej skonsolidowanej sytuacji zgodnie z ust. 4 tego artykułu, zapewniają, aby co najmniej jeden z pozostałych podmiotów objętych zakresem nadzoru na zasadzie skonsolidowanej spełniał wymóg zatrzymania.

Artykuł 15

Wymogi dotyczące przypisywania przepływów pieniężnych i strat do zatrzymanego udziału oraz opłat należnych podmiotowi zatrzymującemu

1. Podmioty zatrzymujące nie stosują uzgodnień ani mechanizmów wbudowanych w sekurytyzację, w wyniku których zatrzymany udział w momencie inicjowania zmniejszałby się szybciej niż udział przeniesiony. Przy przypisywaniu przepływów pieniężnych zatrzymanego udziału nie traktuje się priorytetowo w sposób umożliwiający preferencyjne skorzystanie ze spłaty lub amortyzacji przed przeniesionym udziałem.

Dozwolona jest amortyzacja zatrzymanego udziału poprzez przypisanie przepływów pieniężnych zgodnie z akapitem pierwszym lub poprzez przypisanie strat, co w efekcie z czasem zmniejsza poziom zatrzymania.

2. Do celów ust. 1 uzgodnienia dotyczące wszelkich opłat, stałych albo zależnych od wielkości lub wyników sekurytyzowanych ekspozycji lub zmiany wartości odniesienia na rynku właściwym, należnych podmiotowi zatrzymującemu na zasadzie pierwszeństwa w celu wynagrodzenia tego podmiotu za wszelkie usługi świadczone na potrzeby sekurytyzacji, uznaje się za zgodne z wymogami w zakresie zatrzymanego udziału określonymi we wspomnianym ustępie wyłącznie wówczas, gdy spełnione są wszystkie poniższe warunki:

- a) kwota opłat jest ustalana na zasadach rynkowych z uwzględnieniem porównywalnych transakcji na rynku;
- b) opłaty mają strukturę wynagrodzenia za świadczenie usługi i nie powodują powstania wierzytelności uprzywilejowanej w przepływach pieniężnych z sekurytyzacji, która faktycznie powoduje, że zatrzymany udział maleje szybciej niż przeniesiony udział.

(⁷) Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywę Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

Do celów lit. a), w przypadku braku porównywalnych transakcji na rynku właściwym, kwota opłat musi spełniać wymóg, który stanowi, że opłaty te mają być ustalane na zasadach rynkowych, co oznacza, że opłaty te są określane poprzez odniesienie do opłat należnych w podobnych transakcjach na innych rynkach lub są określane przy użyciu wskaźników wyceny, które odpowiednio uwzględniają rodzaj sekurytyzacji i świadczoną usługę.

Warunków przewidzianych w akapicie pierwszym lit. a) i b) nie uznaje się za spełnione, jeżeli opłaty są gwarantowane lub płatne z góry w jakiegokolwiek formie, w całości lub w części przed świadczeniem usługi po zamknięciu, a istotny udział gospodarczy netto po odjęciu opłat jest niższy niż minimalny udział gospodarczy netto wymagany w ramach wariantu zatrzymania wybranego spośród wariantów określonych w art. 6 ust. 3 lit. a)–e) rozporządzenia (UE) 2017/2402.

Artykuł 16

Spełnienie wymogu zatrzymania w sekurytyzacji instrumentów dłużnych emisji własnej

Jeżeli podmiot sekurytyzuje instrumenty dłużne emisji własnej, w tym obligacje zabezpieczone zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162⁽⁸⁾, a ekspozycje bazowe sekurytyzacji obejmują wyłącznie te instrumenty dłużne emisji własnej, wymóg zatrzymania określony w art. 6 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/2402 uznaje się za spełniony.

Artykuł 17

Wymóg zatrzymania w resekurytyzacjach

1. W przypadku resekurytyzacji dozwolonych na mocy art. 8 rozporządzenia (UE) 2017/2402 podmiot zatrzymujący zatrzymuje istotny udział gospodarczy netto w odniesieniu do każdego z odpowiednich poziomów transakcji.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 jednostka inicjująca resekurytyzację nie jest zobowiązana do zatrzymania istotnego udziału gospodarczego netto na poziomie transakcji resekurytyzacyjnej, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki:
  - a) jednostka inicjująca resekurytyzację jest również jednostką inicjującą sekurytyzację bazową i podmiotem zatrzymującym w ramach tej sekurytyzacji bazowej;
  - b) resekurytyzacja jest zabezpieczona pulą ekspozycji obejmującą wyłącznie ekspozycje lub pozycje, które jednostka inicjująca zatrzymała w sekurytyzacji bazowej w ilości przekraczającej wymagany minimalny udział gospodarczy netto przed datą inicjowania resekurytyzacji;
  - c) między bazowymi pozycjami lub ekspozycjami sekurytyzacyjnymi a resekurytyzacją nie występuje niedopasowanie terminów zapadalności.
3. Do celów ust. 1 i 2 ponowny podział przez jednostkę inicjującą sekurytyzację wyemitowanej transzy na równoległe transze nie stanowi resekurytyzacji.

Artykuł 18

Aktywa przeniesione do jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji

1. Do celów art. 6 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402 aktywa utrzymywane w bilansie jednostki inicjującej, które zgodnie z dokumentacją sekurytyzacji spełniają kryteria kwalifikowalności, uznaje się za porównywalne z aktywami, które mają zostać przeniesione do jednostki specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji, jeżeli w momencie wyboru aktywów spełnione są oba następujące warunki:
  - a) przewidywane wyniki zarówno aktywów, które mają być dalej utrzymywane w bilansie, jak i aktywów, które mają zostać przeniesione, są określone z wykorzystaniem podobnych czynników;

⁽⁸⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz.U. L 328 z 18.12.2019, s. 29).

b) na podstawie wskaźników, w tym wyników z przeszłości i mających zastosowanie modeli, można racjonalnie oczekiwać, że wyniki aktywów, które mają być dalej utrzymywane w bilansie, nie będą znacząco lepsze w okresie, o którym mowa w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402, niż wyniki aktywów, które mają zostać przeniesione.

2. W ocenie, czy jednostka inicjująca spełniła wymogi określone w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402, uwzględnia się, czy jednostka inicjująca podjęła wszelkie działania w celu zachowania zgodności z tym artykułem, a w szczególności czy jednostka inicjująca wprowadziła wewnętrzne zasady, procedury i środki kontroli, aby zapobiec systematycznemu lub celowemu wyborowi do celów sekurytyzacji aktywów o gorszej średniej jakości kredytowej niż porównywalne aktywa zatrzymane w jej bilansie.

3. Uznaje się, że jednostka inicjująca spełniła wymogi określone w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/2402, jeżeli po sekurytyzacji w jej bilansie nie pozostały żadne ekspozycje porównywalne z sekurytyzowanymi ekspozycjami inne niż ekspozycje, które jednostka inicjująca jest już umownie zobowiązana sekurytyzować, oraz pod warunkiem że inwestorzy zostali wyraźnie poinformowani o tym fakcie.

Artykuł 19

Wymóg dotyczący wiedzy fachowej obowiązujący jednostkę obsługującą tradycyjne sekurytyzacje ekspozycji nieobsługiwanych

1. W przypadku tradycyjnych sekurytyzacji ekspozycji nieobsługiwanych uznaje się, że jednostki obsługujące posiadają wiedzę fachową w zakresie obsługi ekspozycji o charakterze podobnym do tych, które są objęte sekurytyzacją, o czym jest mowa w art. 6 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia (UE) 2017/2402, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) członkowie organu zarządzającego jednostki obsługującej oraz pracownicy wyższego szczebla, inni niż członkowie organu zarządzającego, odpowiedzialni za obsługę ekspozycji o podobnym charakterze do sekurytyzowanych ekspozycji, posiadają odpowiednią wiedzę i odpowiednie umiejętności w zakresie obsługi takich ekspozycji;
- b) działalność jednostki obsługującej lub jej skonsolidowanej grupy do celów rachunkowych lub ostrożnościowych obejmowała obsługę ekspozycji o podobnym charakterze do sekurytyzowanych ekspozycji przez co najmniej pięć lat przed datą sekurytyzacji;
- c) spełnione są wszystkie poniższe warunki:
  - (i) co najmniej dwóch członków organu zarządzającego jednostki obsługującej ma odpowiednie doświadczenie zawodowe w obsłudze ekspozycji o podobnym charakterze do sekurytyzowanych ekspozycji, na poziomie osobistym, wynoszące minimum pięć lat;
  - (ii) pracownicy wyższego szczebla, inni niż członkowie organu zarządzającego, odpowiedzialni za zarządzanie obsługą ekspozycji nieobsługiwanych przez jednostkę obsługującą mają odpowiednie doświadczenie zawodowe w obsłudze takich ekspozycji, na poziomie osobistym, wynoszące minimum pięć lat;
  - (iii) funkcja obsługi pełniona przez jednostkę obsługującą jest zabezpieczona przez rezerwową jednostkę obsługującą, która spełnia wymogi określone w lit. b).

2. Jednostki obsługujące potwierdzają i ujawniają swoje doświadczenie zawodowe w sposób wystarczająco szczegółowy, aby umożliwić inwestorom instytucjonalnym spełnienie obowiązków w zakresie należytej staranności określonych w art. 5 rozporządzenia (UE) 2017/2402, przy jednoczesnym przestrzeganiu obowiązujących wymogów dotyczących poufności.

Artykuł 20

Uchylenie

Rozporządzenie delegowane (UE) nr 625/2014 traci moc, bez uszczerbku dla art. 43 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2402.

Artykuł 21

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 lipca 2023 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN